

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMĂNĂ

Director: C. G. DISSESCU

Prim-Redactor și
Administrator al Revistei SILIU RĂDULESCU
Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Const. Prodan. — *Primul Consiliu de disciplină al Baroului de Ilfov.*

George Solomonescu. — *O reformă care se impune.* — (Desființarea camerei de consiliu ca instanță de confirmare).

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație S. U.* — Constituționalitatea legilor. Garantarea proprietății. — Dreptul de creanță. (Teodora Marinescu cu Primăria Municipiului București).

Inalta Curte de Casație S. II. — Parte civilă. — Despăgubiri. — Asigurarea pretențiilor civile. (Banca Brașoveană cu Eugenia Buruiană).

Inalta Curte de Casație S. III. — Probe. — Interogator luat la o instanță necompetentă. (Dumitru Raicu cu moștenitorii Andrei Constantinescu).

Curtea de Apel din București S. I. — Contencios administrativ. — Funcționar public. — Transferare ilegală. (Lucia Komorowski cu Regia Autonomă P. T. T.).

Tribunalul Ilfov S. II comercială. — Societate în nume colectiv. — Lipsă de publicitate. — Terțiu. (Wolf Züsmán cu Soc. Strungăria Națională).

Jurisprudența Străină. — Judecător de instrucție. — Delegații. — Cu nota D-lui D. Cotrutz.

PRIMUL CONSILIU DE DISCIPLINA AL BAROULUI DE ILFOV

Nu cunosc vre-un studiu istoric asupra barourilor din țară. Cunosc numai o lucrare a D-lui G. Demetrescu asupra baroului de Dolj, singurul barou, care s'a bucurat de o astfel de cercetare; dar chiar în acest studiu partea privitoare la începuturile lui sunt ignorate; adică începuturile limitate la anul 1864 decind înțeleg o lege a avocaților din România de după Unire. Cunosc deasemeni vre-o câte-va articole ale D-lui Polizu Micșunești asupra baroului de Ilfov, publicate în Dreptul, și în cari a vrut să lămurească problema începuturilor acestui barou, dar în direcția în care s'au îndreptat cercetările sale n'a putut găsi documentele lămuritoare. În investigațiile pe cari le fac pentru un istoric al instituției noastre supreme de judecată am fost condus a cerceta și arhiva Min. de Justiție. Dacă dosarele privitoare la personalul judecătoresc se găsesc într'o oarecare regulă, apoi cele privitoare la celelalte chestiuni, în afară de cele mai recente, se găsesc în mare stare de neregulă. Încă depe vremea ocupației germane ele se găsesc maldăr, ca și aruncate din car, într'un ochi de pimiță unde șoarecii, praful și mușcăiul le distrug. În cercetările ce am făcut, am dat și peste material privitor la trecutul avocației românești, pe care l-am adunat fără a fi avut deocamdată un scop precis. Dar aceste

cercetări au deșteptat în minte curiozitatea pentru începuturile barourilor din țară. De aceea, cu răbdarea omului, care caută un lucru pierdut am cercetat spre acest sfârșit, timp de o lună și aspirând miros de mușcăi și înghițind mult praf am avut norocul să dau peste un fragment de dosar în care se găsește Procesul verbal al alegerii primului Consiliu de disciplină al baroului de Ilfov.

Pentru a înțelege această alegere, care s'a făcut în ziua de 24 Iunie 1865 e necesar să dau câte-va explicațiuni preliminare.

Profesiunea de avocat nu a fost lipsită de organizare înainte de 4 Decembrie 1864, de când se găsește promulgată legea aceasta, care se crede a fi prima lege a corpului avocaților. Ea a fost numai ținta la care a ajuns mișcarea pornită încă dela 1856. Dar chiar înainte de această dată legiurile mai vechi s'au ocupat de avocatură, Vechiletul judecătoresc a existat tot-deauna. Regulamentele organice ale celor două principate au prevăzut dispozițiuni pentru avocați și dela 1832 până la 1856 au fost legiuri, cari să reglementeze așezământul avocației. Dar despre acestea voi vorbi altă dată, când voi arăta și fazele prin cari a trecut și zămislirea legii dela 1864. Acum însă vreau să arăt care a fost primul Consiliu de disciplină al Baroului Ilfov.

Legea nouă prevedea în dispozițiunile ei generale două condiții pentru a putea exercita profesiunea de avocat: 1) ca solicitantul să fie român sau naturalizat român, 2) să aibă diploma de studiu dreptului de la o facultate de drept română sau străină. Toți cei cari îndeplineau aceste condiții trebuiau să fie înscrși în tablou de către Consiliile de disciplină ale barourilor.

Acum însă la punerea în aplicare a legii, oficiul de înscriere în tablou trebuia să fie îndeplinit de 3 comisiuni: una la București pentru Muntenia; alta la Iași pentru Moldova și a 3 a la Craiova pentru Oltenia. Aceste comisii trebuiau să alcătuească nu numai tablouri de avocații, cari îndeplineau condițiunile legii, dar și tablouri de stagiați și tablouri de practicanți. Tablourile de practicanți se compuneau din avocați cu 4 ani de practică, înscriși de drept și avocați fără acest stagiu și cari trebuiau să depue exam fie în

fața Ministrului Justiției, fie în fața comisiunii. Examenul trebuia depus în interval de 6 luni dela promulgare, adică până la 4 Iunie 1865 și peste acesta legea mai prevedea un termen de grație de încă o lună.

Comisiunea¹⁾ care funcționa pentru Ilfov, adică comisia dela București, era compusă din: G. Costaforu, V. Boerescu și Ar. Pascal ca doctori în drept și I. Șoimescu și Gh. Petrescu, licențiați.

Această comisiune a funcționat și până la 4 Iunie a alcătuit 5 liste, iar după această dată încă 2 liste până la 12 Iulie 1865. Din aceste 7 liste rezultă că pentru Ilfov au fost înscrși: 36 titrați, printre cari toate ilustrațiile vremii; cel d'întâi înscris este V. Boerescu și ultimul Adolf Sporrer; 2 stagieri printre cari Al. Lahovary și 159 practicanți, printre cari M. Cogălniceanu și E. Caligari și P. Orbescu, viitori presidenți ai Curței de Casație.

În aplicarea art. 6 și 29, cari prevăd alegerea Consiliului de disciplină, procurorul general de pe lângă Curtea de apel din București, George Cantilli, penalistul de mai târziu convoacă adunarea generală a corpului avocaților pentru ziua de Duminică 27 Iunie 1865 în localul Academiei; după intervențiunea însăși a avocaților această convocare a fost preschimbată la 24 Iunie, Joi, pentru după amiază.

Adunarea a avut loc în acea zi și erau de față 94 de avocați. Lista lor este dată în procesul verbal al ședinței și nu o reproduc pentru a nu da proporție prea mare acestui articol. Președinte al adunării a fost procurorul general. Președintele a pus în discuțiunea adunării chestiunea, dacă conform art. 7 au dreptul de a fi alegători și aleși toți cei înscrși în tablouri sau numai cei cari exercita efectiv profesiunea, deci cu excluderea celor cari se găseau funcționarii. S'au ivit 3 păreri. Prima a lui Pantazi Ghika: că toți pot fi și alegători și aleși; a doua a lui Ar. Pascal aprobată și de presidentul ședinței, că numai avocații pledanți; a treia părere a lui C. Boerescu, ca toți pot fi alegători, dar că numai pledanții pot fi aleși. Presidentul însă pentru a curma această discuțiune, care provoca prea mare întârziere în lucrările adunării a adoptat interpretarea cea mai favorabilă a lui P. Ghika deși părerea sa era alta. A respins cererea de amânare pentru 27 Iunie, formulată de C. Boerescu, pentru ca să fie discutată mai pe îndelete această chestiune.

S'a făcut apoi apelul nominal al celor prezenți și adunarea a ales ca secretar al buroului de vot pe Grigore Lahovari, cel care mai târziu avea să fie Președinte al Curței de Casație.

S'a procedat apoi la vot și au votat toți prezenții, adică 94. Două din aceste voturi au fost anulate: unul pentru că conținea numele unui candidat de 2 ori, iar celalt pentru că votase 7 membri în consiliu, în loc de 6. Procesul verbal mai constată că a fost un buletin alb și că Negulici s'a obținut de la vot, totuși pro-

cesul verbal constată că au rămas bune 92 (?) de voturi și baroul hotărăște că majoritatea absolută este de 48.

Iată lista avocaților cari au obținut voturi ca membri în Consiliu; la primul scrutin

Gr. Lahovari	51 v.	C. Bosianu	8 v.
I. Botescu	43 "	C. Caragiale	24 "
Lapati	41 "	Palla	2 "
Cariagdi	34 "	Pizoni	5 "
Anghelescu	34 "	Daniilov	4 "
G. Vernescu	30 "	Voreas	22 "
G. Petrescu	30 "	N. Racovită	1 "
Șoimescu	28 "	Orghidan	1 "
Ar. Pascal	29 "	Paltineanu	3 "
G. Costaforu	25 "	C. Baronescu	1 "
C. Boerescu	25 "	Veissa	1 "
P. Ghika	21 "	Ghiculescu	1 "
M. Rosetti	2 "	G. Gugi	1 "
Maniu	3 "	Se. Manoil	20 "
Ferechide	8 "	M. Cogălniceanu	1 "
C. Brăiloi	13 "	Sefendache	1 "
Straț	3 "	Se. Pascal	1 "
Fatu	1 "	V. Boerescu	1 "
Athanasescu	1 "	Servano	1 "
Bacaloglu	1 "	Cantilli	1 "
Corlătescu	4 "	Zotovici	1 "

Și lista avocaților cari au obținut voturi ca decan al Consiliului la primul scrutin:

Ar. Pascal	46 v.	G. Vernescu	2 v.
C. Bosianu	31 "	C. Boerescu	1 "
St. Ferekide	4 "	G. Costaforu	2 "
C. Brăiloi	4 "	Cariagdi	2 "

Dintre cele 42 de persoane cari au obținut voturi pentru calitatea de membru în Consiliu de disciplină, numai Grigore Lahovari a obținut 51 de voturi, toți ceilalți au obținut sub 43, așa că numai Lahovari a fost declarat ales. Dintre cele 8 persoane, cari au obținut voturi pentru calitatea de decan nici una nu a obținut majoritatea absolută. Favoriții erau: Aristid Pascal și Constantin Bosianu. Pascal a obținut 46 v. iar Bosianu 31 v. Pascal a protestat contra anulării celor două voturi, în cari el figura ales ca decan, căci cu acelea ar fi avut majoritatea stabilită. Buroul însă, după desbateri în sânul adunării, cari iar se prelungiseră, a hotărât în cele din urmă că voturile odată anulate nu mai pot fi luate în considerațiune.

Conform cu art. 7 al 1 urma să se procedă în chiar acea ședință la o a doua votare. Președintele a pus chestiunea în discuțiunea adunării. Ion Șoimescu și Pompiliu Pizo au fost de părere că nu se poate proceda la o a doua votare pentru că nu mai erau de față toți cei de la prima votare și că orele erau prea târzii pentru o astfel de operație. Buroul a hotărât însă să procedă la a doua votare pentru că legea nu prevede prezența tuturor celor ce participaseră la primul vot și pentru că, dacă s'ar admite acest raționament ori-care dintre avocați ar putea să zadărnicească

1) Vezi Mon. Of. No. . . din 15 Dec. 1864.

alegera, iar în ce privește ora înaintată, ora 12 nu este o oră prea târzie. Ca în fapt biroul pusese în vedere celor prezenți să nu părăsească sala până nu se va termina operațiunea alegerii. Față de hotărîrea biroului, Șoimescu, Pizo și alții au părăsit sala protestând.

S'a procedat apoi la a doua votare numai cu 48 membri prezenți. Din cele 48 de voturi, doua au fost anulate, unul pentru că conținea 7 nume în loc de 6 și celalt pentru că conținea 5 nume. Voturi exprimate au rămas 46.

Din aceste voturi Aristid Pascal a obținut 43 v. pentru decanat; iar ca membri în consiliul de disciplină au obținut: Ioan Botescu 37 voturi, Cornilie Lapati 35 v. Costake Caragiale 29 v. Const. Anghelescu 28 v. și Pantazi Ghika 28 v. Aceștia 5 împreună cu Gr. Lahovari au format numărul de 6 membri pe care legea îl cerea pentru un consiliu de disciplină al unui barou ca cel de București.

După ce aceștia au fost proclamați aleși, s'a redactat procesul verbal și ședința a fost ridicată la ora 1¹/₂ din noapte.

Rezultatul votului a fost comunicat Ministerului de Justiție cu adresa parchetului secției I a Curței de Apel No. 104 din 28 Iunie 1865 și înregistrată la Minister sub No. 28720 din 28 Iunie 1865.

Impotriva acestei alegeri s'a formulat o contestațiune adresată Ministerului de Justiție în ziua de 5 Iulie 1865 și înregistrată sub No. 29519. Prin această contestațiune se cerea anularea alegerii pentru că s'ar fi comis, cu această ocazie, mai multe ilegalități: 1) că s'ar fi schimbat data convocării dela 27 la 24 Iunie, 2) că alegerea decanului nu s'a făcut separat de a membrilor din consiliu cum cere art. 8 al 2 din lege 3) că Grigore Lahovari nu are stagiul de 3 ani 4) că în timpul depunerii scrutinului s'au anulat 5 voturi, cari după terminare au fost declarate bune și 5) că la 1 după miezul nopții s'a procedat la a doua alegere numai cu asentimentul minorității și că biroul nu a ținut seamă de colegiul electoral, care era compus din 94 persoane. Pentru aceste motive semnatarii cer anularea alegerii făcută prin surprindere și că astfel de alegere va ridica prestigiul și autoritatea corpului de avocați din capitala țării și cer și o nouă alegere pentru după vacanță. Contestația este semnată: St. Ferechide, C. Boerescu, Ion I. Pallă, Negulici, P. Pison, A. Vericeanu, V. Asprea, Ion N. Nușescu, D. Bancea, D. Zotovici, R. Orghidan și D. Iorgulescu. După caligrafie petiția pare a fi fost scrisă de cel din urmă.

Petițiunea nu poartă nici o rezoluțiune pe ea și din dosar, atât cât se găsește în ființă nu se vede a fi avut vre-o urmare; totuși această cerere a avut urmare, căci știm din altă parte¹⁾ că Ministrul de Justiție Cariagdi a luat avizul Consiliului de Stat asupra anulării alegerii.

Consiliul de disciplină astfel cum a ieșit din ale-

geri a funcționat. El și-a instalat sediul în Ulița Pensionatului No. 7 lângă Colțea și aci au avut loc primele convocări și primele lucrări. Prima corespondență ieșită de la barou este semnată de Gr. Lahovari pentru decan, apoi de Ar. Pascal. Primul comunicat, ce poartă No. 4, este publicat în Monitorul Oficial¹⁾ și prin el invită pe cei ce doresc a se înscrie în barou să se adreseze Consiliului la sediul său. La 17 Octombrie a fost convocat de Pascal Consiliul pentru a discuta regulamentul corpului.

Sgomotul acestei alegeri a avut și un ecou mai îndepărtat peste 3 ani, la 1868, în una din ședințele Camerei Deputaților. La ordinea zilei era discuțiunea propunerii lui G. Brătianu de a suprima legea avocaților. La discuțiune a participat și Mihail Cogălniceanu, care, combătând această propunere, era totuși de părere că legea trebuie să fie modificată și unul din argumente îl trăgea și din alegerea dela 24 Iunie 1865.

În acest dosar se mai găsesc alegerile Consiliilor de disciplină ale barourilor de Buzău și Dâmbovița, cari s'au făcut cam la aceeași epocă. Se mai văd telegrame adresate Ministerului de Justiție de către procurori de pe la județe, prin cari cer să li se trimită tablourile de avocați înscriși pentru județele respective spre a putea face alegerile cerute de lege. De sigur că știri despre aceste alegeri trebuie să se fi aflat în dosarul care se găsește în mâinile mele.

Ele trebuie să fi fost în foile detașate din acest dosar care se găsesc poate în maldărul despre care am vorbit mai sus, dar poate printre acelea cari sunt răspândite peste podeaua de pământ a celorlalte ochiuri de pînă ca să servească de covor.

Voi cerceta acest maldăr de foi volante din pînă ministerului ca să dau peste acelea cari trebuie să fi aparținut acestui dosar. Dacă voi avea norocul să le găsesc, voi fi mulțumit a fi contribuit la reconstituirea a unei părți din trecutul nostru judecătoresc. Zic de voi avea norocul, pentru că nădejde în spiritul de cercetare sistematică nu se poate pune; de voi da peste aceste documente, apoi articolul de față va avea și o urmare.

Constantin Prodan

Procuror la Curtea de Apel
din București

O REFORMA CARE SE IMPUNE

**Desființarea Camerelor de Consiliu ca instanță
de confirmare**

de **GEORGE SOLOMONESCU**

Magistrat
Trib. Ilfov

Când vor apare rândurile acestea e probabil că marele public va cunoaște și hotărîrea camerei de punere sub acuzare cu privire la soarta celor nouă mandate de arestare emise de judecătorul de instrucție contra celor nouă defraudatori de la căile ferate.

1) Mon. Of. 14 Iulie 1865/**) Desbaterile.

1) Vezi Polizu Micșunești. Considerațiuni asupra Legei pentru Constituirea corpului de avocați „Dreptul” No. 13 din 15 Fevr. 1904.

după ce primele fusese anulate fiindcă nu fusese suse în termen confirmării.

Și de sigur că hotărârea camerei de punere sub acuzare va dovedi ca și aceia a tribunalului că teama unuia dintre zierele noastre, că vinovații vor scăpa de la închisoare, a fost nejustificată.

Nu e vorba de un pronostic. Dacă ziaristul care s'a alarmat ar fi fost un specialist, ar fi știut, că în ultimul timp jurisprudența noastră s'a fixat în sensul că se poate emite un nou mandat de arestare dacă primul a fost anulat pentru că n'a fost confirmat în termen ¹⁾.

Fiindcă cazurile acestea sunt destul de frecvente. E prea scurt termenul de 3 zile pentru ca el să poată fi respectat întotdeauna cu scrupulozitate. E cu atât mai scurt cu cât aceste 3 zile nu înseamnă de cele mai multe ori decât ceva mai mult de o zi. Ba uneori înseamnă chiar mai puțin de o zi. Intradevăr cele 3 zile într'o interpretare pe care o consider ca fiind cea justă ²⁾ trebuiesc considerate ca zile pline în calculul cărora intră și ziua în care s'a luat interogatorul și ziua în care se judecă confirmarea.

Așa încât dacă s'a luat interogatoriul la ora 10-11 noaptea, cum s'a întâmplat după câte am aflat, în cazul celor nouă defraudatori și dacă mandatele de arestare trebuiesc trimise la confirmare a treia zi la ora unu; îi rămâne judecătorului de instrucție pentru a aduna atâtea probe câte sunt necesare măcar unei aparente justificări a arestării, mai puțin de 48 ore, din care are să se scadă în cazul când e la mijloc și o sărbătoare, alte 24 ore. Înțelege oricine că într'un timp atât de scurt nici o probă nu se poate avea la dosar și de aici practica judecătorilor de instrucție de a cere și a tribunalelor de a confirma mandatele cum se zice în jargon *pe credit*, nu pe probe de vinovăție.

* * *

Știu care a fost în concepția legiuitorului nostru rațiunea termenului acestuia așa de scurt. A vrut să reducă la minimum deținerea abuzivă. În practică însă măsura luată de el se dovedește ineficace. O fi înlăturând ea abuzurile judecătorului de instrucție, dacă un judecător de instrucție mai poate fi suspectat astăzi de asemenea abuzuri, dar întronează în schimb abuzurile poliției judiciare și dacă vreți chiar a judecătorului de instrucție, însă nu ca judecător ci ca ofițer de poliție judiciară.

Și iată cum. Fiindcă judecătorului de instrucție i se acordă un răgaz atât de scurt ca să adune probele după ce a luat interogatoriul inculpatului, în practică aceste probe le adună sau el sau ceilalți ofițeri de poliție judiciară înainte de luarea interogatorului. În tot acest timp cel bănuît e ținut la popreală, prin be-

1) V: Cas. II. 1530 din 4 Iulie 1923; Cas. II. 2205 din 28 Martie 1928; Cas II. 1924 din 9 Septembrie 1908. La care se poate adăoga alte câteva pronunțate în ultimul timp și nepublicate, de Camera de punere sub acuzare București.

Este adevărat că aproape în toate cazurile în care Curtea de Casație și camera de punere sub acuzare s'au pronunțat, cel de al doilea mandat se întemeia și pe un alt fapt nou. Faptele noi pe care judecătorii de instrucție le adoga celor vechi, de teamă că nu cumva instanțele superioare să aplice art. 119 pr. pen. și *anulărilor*, nu numai *infirmărilor* de mandate sunt însă în realitate inexistente.

Am arătat în altă parte inutilitatea acestui procedeu. Și ar fi de dorit ca el să fie abandonat, pentru a se curma discuțiile pe cari avocații preveniturii le fac în jurul chestiunii de a se ști dacă faptul e un fapt nou și mai ales pentru a nu lăsa impresia că justiția dezarmată recurge la subterfugii pentru a menține în mod arbitrar un mandat nul. V. Revista de drept penal No. 3-4/930 și No. 1-2/931.

2) Vezi în această privință cele scrise de mine în revista de drept penal No. 3-4/930.

ciurile poliției, fără nici o formă legală. Și nimeni nu se plânge.

Pentru a nu cădea în acest păcat sau pentru că nu pot ține în beciurile poliției pe cei supuși cercetărilor lor, atunci când aceștia sunt oameni cu oarecare situație și protestează, unii judecători de instrucție consideră termenul din art. 290 L. O. J. ca termen procedural care trebuie socotit pe zile libere.

E o părere care se sprijină pe tăcerea codului de procedură penală și pe considerațiunea de altfel foarte juridică că oridocâteori procedura penală tace, vorbește procedura civilă.

Or procedura civilă în art. 729 spune că termenele cuprinse în procedură se înțeleg de zile libere, adică nu se socotește nici ziua când s'a început, nici ziua când se sfârșește termenul.

Părerea aceasta nu e izolată. Ea a fost împătășită de fostul consilier la Curtea de Casație și ministru de justiție C. Hamangiu și este consacrată de unele instanțe judecătorești din provincie ¹⁾ și a fost adoptată uneori chiar de camera de punere sub acuzare din București.

Deși termenul de 3 zile e după cum am văzut prea scurt, nu voi conchide la prelungirea lui. Căci ce înseamnă o zi două în plus? Nimic. De altfel am avut aceste 5 zile în legea din 1902 și situația era aceeași. Apoi prelungirea aceasta neînsemnată se poate obține făcând uz de mandatul de depunere. Iar o prelungire mai mare obvine scopului urmărit de legiuitor.

Voi cere altceva. Voi cere pur și simplu desființarea instituției confirmării. N'am înțeles niciodată de ce legiuitorul nostru obligă pe judecătorul de instrucție să trimeată el însuși din oficiu, pe prevenit să se plângă tribunalului contra măsurii luate de el. Să spună adică că a fost arestat în mod abuziv. Fiindcă aceasta înseamnă în ultima analiză instanța de confirmare. O instanță la care prevenitul e trimis să reclame pe judecătorul de instrucție.

De obicei cel nemulțumit cu o măsură luată de judecător, se plânge el singur instanței superioare contra acestei măsuri. Reacționează el.

De ce în cazul de față n'ar reacționa tot el. De ce n'ar face tot el opoziție sau apel contra ordonanței judecătorului de instrucție, prin care acesta din urmă ordonă arestarea lui, așa cum face de pildă parchetul când el ordonă punerea lui în libertate.

E cumva teama că plângerea va rămâne înmormântată în cartoanele dosarului și el uitat la închisoare așa cum se întâmpla acum câteva secole.

Nu știu dacă această teamă a determinat pe legiuitorul belgian din 1874, după care noi am copiat instituția confirmării în anul 1890, să introducă această inovație în codul lui de procedură penală. Dacă acesta a fost motivul, dacă acum 60 ani asemenea abuzuri erau încă posibile în Belgia, la noi astăzi așa ceva nu mai e posibil. Și nu cred că s'a putut ilustra chiar la 1890, cu vreun caz citat din practică, acest argument dacă cumva el o fi fost invocat atunci.

Se pare însă că la noi motivul a fost altul. S'a zis că sistemul acesta asigură mai bine libertatea individuală.

1) V. Trib. Dolj S. II din 2 Ianuarie 1923; C. Jud. 14 Martie 1926 și camera de punere sub acuzare Craiova Dec. No. 10 din 8 Ianuarie 1926, ibidem.

2) Deciz. No. 27 din 15 Ianuarie 1930 și alta posteroară nepublicată. În proiectul de procedură decurând elaborat de consiliul legislativ, pentru a curma orice discuție, termenul e socotit pe ore. Art. 355 spune că mandatul de arestare nu va fi menținut dacă după 72 ore de la luarea interogatorului el nu va fi confirmat în camera de consiliu. Tribunalul se va pronunța în 24 ore după expirarea termenului de mai sus.

Că e mai bine să nu se lase la voiața unei singure persoane, ca fără judecată, să poată ține închis pe cineva bănuit numai că a comis o infracțiune.

Mă întreb însă în cazul acesta de ce nu se ia din atribuțiile judecătorului de instrucție dreptul de a emite mandat de arestare, așa cum face astăzi proiectul de procedură penală, polonez (art. 251) trecându-se tribunalului. Judecătorul de instrucție să refere tribunalului ori de câte ori crede că deținerea preventivă e necesară și tribunalul să hotărască.

Așa cum fac unii legiuitori străini și cum face și proiectul nostru de procedură penală (art. 367) când e vorba de a decide trimiterea în judecată a celui instruit. Nu se mai pronunță judecătorul de instrucție, ci tribunalul căruia judecătorul de instrucție îi trimite dosarul cu rechizitorul procurorului.

În chipul acesta s'ar evita cel puțin unele din consecințele buclucașe ale sistemului actual. S'ar evita pericolul de a lăsa să scape dela închisoare infractori periculoși numai pentru că au fost trimiși la confirmare cu o zi mai târziu decât prevede legea din cauza neglijenței judecătorului de instrucție sau din altă cauză deși și ei și toată lumea e de acord că, în ce-i privește confirmarea ea e justificată în fond.

Instituția confirmării mai are și alte inconveniente. Sunt cazuri, când controlul tribunalului n'are nici un rost. Pentru ce să fie trimis la confirmare Penciu sau sau asasinii din Știrbey-Vodă, sau cel din Calea Griviței? Ca să povestească din nou, cinic, tribunalului cum a comis faptul? Sau ca să aibă prilej să evadeze cum se întâmplă destul de des, mai ales în provincie.

Nu e păcat de osteneala celor însărcinați cu transportarea și paza lor, pază care trebuie să fie cu atât mai mare cu cât mandatul lor de arestare are mai puțină nevoie de control? Nu e păcat de osteneala tribunalului pe care distrăgându-l de la alte lucrări îl chemi să consfințească drept bună o măsură de care nimeni nu s'a plâns și nici nu s'ar fi putut plânga?

Revenind la dreptul comun dăm posibilitatea să se plângă numai preveniții cari cred util să se plângă și numai când cred ei util. Fiindcă e o greșeală să se spună că în practică toți preveniții au să se grăbească să se plângă a doua zi după ce au fost arestați. Sunt mulți aceia cari își dau seama că fără nici un fel de probă la dosar, tribunalul nu poate aprecia oportunitatea sau inoportunitatea arestării lor. Deseori am avut prilejul în cariera mea să aud cuvinte de nemulțumire, la adresa instituției, de la preveniții sau dela apărătorii lor din cauza întârzierilor pe care le provoacă în mersul instrucției.

Acestea au fost desigur considerațiunile pentru care nici un alt legiuitor străin n'a adoptat instituția confirmării. Și nu vorbesc numai de legiurile dinainte de război: ca acea a Austriei, Germaniei, Ungariei, Franței; etc ci și de cele de după război ca a Italiei și de proiecte, cari de asemeni o ignorează. Și nici numai de țări civilizate cum e Anglia, unde din cauza moravurilor și a calității magistraturii pericolul arestărilor abuzive e minim dar și de state cu cultura și civilizația noastră ca Bulgaria, Turcia, și Grecia, cari deasemeni nu cunosc confirmarea. Franța în 1921 și Germania în 1924 și-au modificat procedura lor penală la Capitolul libertății individuale. Au introdus alte ameliorări în ce privește garantarea libertății individuale dar instituția confirmării n'au introdus-o. Și numai de lipsă de soliditudine pentru libertatea individuală nu pot fi acuzate aceste două țări.

Intorcându-ne la dreptul comun, opoziția și apelul preveniților nu va mai fi judecate de Camera de Consiliu a tribunalului. Ele vor fi judecate de camera de punere sub acuzare așa cum sunt judecate astăzi

cererile de eliberare provizorii cu care din multe puncte de vedere vor fi asemănătoare. Oăci ce este astăzi camera de consiliu în confirmare, din punct de vedere juridic? O a doua instanță de judecată? Atunci camera de punere sub acuzare e a treia instanță de fond într'o legislație care nu cunoaște decât două instanțe de fond și într'o procedură care prin natura ei e urgentă. O instanță de control? Dar care e sensul juridic a unei astfel de instanțe? Toate instanțele de apel sunt instanțe de control. Ce fac ele altceva decât controlează actele instanțelor în subordine. O instanță de control cu caracter de primă instanță? Atunci se neagă calitatea de primă instanță judecătorului de instrucție care pentru toate celelalte măsuri e considerat ca primă instanță de instrucție. O instanță de control fără caracter jurisdicțional propriu zis și în afară de ierarhia stabilită de lege?

Dar ea reformează hotărârea judecătorului de instrucție și hotărârea ei poate fi reformată de Camera de punere sub acuzare.

E adevărat că găsim camera de consiliu și în alte legislații. Însă acolo ea are un rol bine determinat de jurisdicție de instrucție și formează sau a doua instanță de acest gen, sau se substituie judecătorului de instrucție cu care colaborează și formează prima instanță. Așa e în Austria, în Germania și în unele cantoane din Elveția. În aceste țări toate actele judecătorului de instrucție sunt supuse censurei camerei de consiliu.

De aici două consecințe. În primul rând ordonanțele judecătorului de instrucție se judecă cum se judecă orice altă hotărâre a unei instanțe inferioare, pe îndelete — la rândul ei, nu în fugă, — la suspendări, fără să se citească dosarul cum se face astăzi la noi cu confirmările, cari au ajuns o simplă formalitate.

În al doilea rând camera de consiliu având atribuțiuni de instanță de instrucție și mai ales judecând numai în penal, fiindcă în legislațiile de care vorbeam, sunt secțiile penale cărora li se trimet afacerile dela instrucție, se specializează, capătă acel specific pe care-o dă contactul des cu instrucția și care face ca să nu confirme și mai ales să nu infirme mandatele de arestare când nu trebuie, așa cum susțin judecătorii de instrucție și parchetele că se întâmplă la noi, nesfiindu-se să-și manifeste uneori nemulțumirea pe față, prin criticarea celor ce văd altfel de cum au văzut ei.

Au fost unii cari au găsit sistemul nostru superior fiindcă el supune mandatul de arestare aprecierii unor judecători lipsiți de prejudecăți și fără deformație profesională.

Așa ar fi dacă hotărârea tribunalului n'ar fi supusă și censurei camerei de punere sub acuzare¹⁾ care mai ales când e vorba de infirmări vede aproape întotdeauna ca parchetul și judecătorul de instrucție²⁾ fiindcă are acel specific de care vorbeam mai sus.

„La ce bun” — spunea odată un membru marcant al baroului — „să mai pierdem vremea aici în instanța de confirmare dacă tot camera de punere sub acuzare are ultimul cuvânt” Și avea perfectă dreptate.

Dacă tribunalul infirmă, face procurorul apel. Dacă

1) În legislațiile cari ca și noi cunosc camera de consiliu ca instanță de cenzură a actelor judecătorului de instrucție, hotărârile tribunalului sunt supuse la rândul lor instanțelor de drept comun — nu vreunei instanțe speciale cum e camera de punere sub acuzare.

2) Astfel din 75 opoziții ale parchetului contra celor 75 de infirmări pronunțate de tribunalul Ilfov în 1930—58 au fost admise de camera de punere sub acuzare. Din cele 17 respingeri majoritatea se referă la reconfirmări și fapte de minimă importanță ca lovire ultragii etc.

confirmă, face prevenitul apel. Și mandatul tot la Camera de punere sub acuzare ajunge.

Iată de ce cred că camera de consiliu trebuie suprimată și apelurile contra ordonanțelor judecătorului de instrucție trebuiesc îndreptate direct la camera de punere sub acuzare așa cum se face în Italia în Franța, etc.

Căci toate obiecțiunile ce se fac sistemului ce preconizează sunt neîntemeiate.

Cea mai de seamă e cea privitoare la interzicerea pe care ar provoca-o sistemul acesta. S'a zis că până să se pronunțe camera de punere sub acuzare trece o mulțime de timp, mai ales dacă e vorba de un prevenit din provincie și de o cameră din provincie care nu judecă permanent. Și că în tot acest timp prevenitul stă la închisoare, poate pe nedrept. Așa ar fi dacă toate infirmările n'ar fi opozate și dacă opoziția n'ar fi suspensivă. Dar după cum spuneam, când se infirmă parchetul face întodeauna apel. Excepții dacă sunt, sunt în caz de infirmări, la cereri de reconfirmări. Or dacă prevenitul tot trebuie să stea închis până se pronunța camera, care e neajunsul. Din contră și aceasta e recunoscut chiar de partizani menținerii Camerei de consiliu ca instanță de confirmare — suprimarea ei înseamnă o economie de timp. Se economisește cel puțin cele 3 zile libere în care parchetul are dreptul să facă opoziție.

S'a mai obiectat că opoziția la Camera de punere sub acuzare împiedică continuarea instrucției pe tot timpul cât dosarul lipsește de la cabinet. Obiecțiunea ar avea valoare dacă altfel dosarul n'ar merge la Camera de punere sub acuzare. Or el și într'un caz și în altul merge acolo. Ba în sistemul ce combat el poate să meargă mai des, fiindcă la trimiterea lui la cameră concură atât prevenitul cât și parchetul, pe câtă vreme în sistemul ce preconizează merge numai dacă prevenitul vrea, dacă el opoazează ordonanța de arestare a judecătorului.

S'a mai zis că Camera de punere sub acuzare lucrează cu ușile închise, ca și judecătorul de instrucție. În fața tribunalului se pledează, apare pentru prima dată avocatul în perioada de instrucție și aceasta constituie o cheazășie contra abuzurilor.

E adevărat că în fața tribunalului apare pentru prima dată avocatul în perioada de instrucție și că datorită desbaterilor orale multe mandate sunt infirmate. Decât ce folos căci după aceia ușile se închid din nou la camera de punere sub acuzare și infirmările se transformă în confirmări.

Și apoi cine îl împiedică pe legiuitorul libertății individuale, dacă se teme de inoportunitatea judecătorului de instrucție să introducă avocatul în cabinetul lui așa cum a făcut de curând legiuitorul francez (Legea din 22 Martie 1921) și cel german (cod. pr. pen. 1 Aprilie 1925).

Sau, dacă are atâta solitudine pentru infractori, să introducă desbaterile orale la cameră, Că ele îngreunează lucrările camerei, e foarte adevărate însă tot atât de adevărat e că infirmările vor fi mai numeroase ceace se pare că convine legiuitorului libertății individuale din 1902.

Se poate să fi instituit prea mult, pentru ca să dovedesc inutilitatea unei instituții care în practică dă naștere la atâtea neajunsuri. Ar fi suficient, un singur lucru ca ea să dispară din legislația noastră. Ar fi suficient ca instanțele noastre judecătorești să revină asupra jurisprudenței lor, și să hotărască că un mandat de arestare, odată anulat pentru că n'a fost confirmat în termen, nu mai poate fi înlocuit prin altul.

Și în chipul acesta să scape dela închisoare după 3 zile de la arestare nu un infractor a cărei deținere

preventivă nu ar interesa așa de mult siguranța publică, ci unul din bandiții aceia feroși cari în ultimul timp au terorizat anumite regiuni ale țării. Sunt sigur că în 24 de ore legiuitorul libertății individuale de acord cu acei cari se extaziază la auzul acestor cuvinte, va suprima instituțiac onfirmării.

GEORGE SOLOMONESCU

Magistrat
Tribunalul Ilfov

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S.-UNITE

Audiența dela 19 Noembrie 1931

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim Președinte

Teodora și Ion Marinescu cu Primăria Municipiului București

CONSTITUȚIONALITATEA LEGILOR — GARANTAREA PROPRIETĂȚII — DREPT DE CREANȚĂ — RENUȚAREA EXPROPRIETĂȚII LA EXPROPRIEREA DEFINITIV HOTĂRĂTĂ. — DACĂ POATE SILI PE EXPROPRIAT SĂ PRIMEASCĂ ÎNĂPOI BUNUL EXPROPRIAT. — NECONSTITUȚIONALITATEA ART. 37 AL. 5 DIN LEGEA DE EXPROPRIERE PENTRU UTILITATEA PUBLICĂ — ART. 17 DIN CONSTITUȚIE.

Articolul 17 din Constituție garantând proprietatea de orice natură garantează și proprietatea incorporală din care face parte și dreptul de creanță; astfel că urmează a fi privită ca neconstituțională dispoziția art. 37 al 5 din legea de expropriere modificat prin legea din 27 Iunie 1923, după care renunțarea la expropriere din partea autorității expropriante obligă pe cel expropriat să și reea imobilul înapoi, pierzând dreptul la indemnizația ce i se fixase, de oare-ce bunul expropriat eșind din patrimoniul proprietarului, încetează de a mai fi al său și autoritatea expropriantă nu l mai poate oferi, cum nu poate oferi nici un alt bun în locul sumei datorite spre a se libera de plata aceștia, fără a lovi în mod manifest dreptul de proprietate garantat formal creditorului prin art 17 din Constituție.

No. 45. Admisă excepțiunea de neconstituționalitate a dispoziției art. 37 al. 5 din legea de expropriere pentru cauză de utilitate publică din 1864, modificată prin legea din 27 Iunie 1923, invocată de către Teodora și Ion Marinescu în proces cu Primăria Municipiului București.

S'au ascultat D-nii avocați Henry Meitani pentru recurenți și P. Iosifescu pentru intimata Primăriei a Municipiului București.

Curtea deliberând,

Asupra chestiunii neconstituționalității dispozițiunii art. 37 al. 5 din legea de expropriere pentru cauză de utilitate publică din 1864, modificată prin legea din 27 Iunie 1923, prin care se acordă expropriantului dreptul de a renunța la o expropriere definitiv hotărâtă și al cărei preț a fost fixat, violându-se astfel principiul constituțional care garantează dreptul de proprietate de orice natură.

Având în vedere că în fapt se constată că Tudora și Ion Marinescu atacând în contencios înaintea Curții de Apel din București Secția V, deciziunea Nr. 11 din 11 Noembrie 1930 a Primăriei Municipiului București, prin care s'a renunțat la exproprierea imobilului lor din Calea Văcărești Nr. 326, hotărâtă definitiv de

către instanțele competente, a invocat înaintea acelei Curți, neconstituționalitatea art. 37 al. 5 din legea din 27 Iunie 1923, care prin violarea principiului constituțional care garantează dreptul de proprietate, acordă expropriantului dreptul de a renunța la expropriere; că, prin jurnalul său Nr. 2373/931, Curtea de Apel după cererea părților, a suspendat judecarea acțiunii în contencios până ce Secțiunile Unite ale acestei Înalte Curți se vor pronunța asupra chestiunii constituționalității legii în discuțiune.

Considerând că art. 37 al 5 din legea de expropriere, modificat prin legea din 27 Iunie 1923, după care „autoritățile au facultatea să renunțe la lucrările de expropriere chiar dacă a intervenit o hotărâre definitivă privind prețul, în cazul când plata nu s'a efectuat”, trebuie interpretat în sensul că renunțarea la expropriere din partea autorității expropriante obligă pe cel expropriat să-și reia imobilul înapoi, pierzând dreptul la indemnizația ce i se fixase; în adevăr, renunțarea din partea autorității expropriante, fără nici o obligație pentru cel expropriat, este reglementată prin art. 67 din legea de expropriere.

Considerând că art. 20 din legea de expropriere prescrie că „hotărârea de expropriere lipsește pe proprietar de dreptul de proprietate asupra fondului, lăsându-i numai posesiunea până la plata indemnizației, principiul pus în acest text este consecința dreptului la expropriere, care ar fi anihilat dacă partea expropriată ar continua să fie proprietar până la achitarea efectivă a indemnizației; în adevăr, dela pronunțarea hotărârii de expropriere și până la achitarea indemnizației, trece de multe ori un interval de timp foarte lung, timp în care cel expropriat ar putea face acte de dispoziție sau ar consimți grevări cari ar îngreuna foarte mult exproprierea sau ar face-o de multe ori chiar imposibilă; că, conform textului mai sus citat, dela data hotărârii de expropriere, imobilul expropriat trece în patrimoniul autorității expropriante, fiind din patrimoniul expropriatului, care devine creditor al autorității expropriante pentru prețul bunului expropriat, stabilit de instanțele respective; prin efectul hotărârii de expropriere, proprietarul imobilului expropriat devine creditor al autorității expropriante pentru prețul bunului expropriat, iar autoritatea expropriantă devine proprietarul bunului expropriat, cu toate consecințele ce decurg din această nouă stare de lucruri; așa fiind expropriatul având să primească o sumă de bani dela autoritatea expropriantă, el nu poate fi silit a primi altceva în schimb, fără consimțământul său, căci, în acest caz, patrimoniul său poate fi lovit și modificat după voința autorității expropriante, care în speță e partea contractantă.

Considerând că art. 17 din Constituție garantează proprietatea de orice natură; că, în sfera acestui principiu fiind cuprinsă, fără îndoială, și proprietatea incorporeală, din care face parte și dreptul de creanță, este evident că atunci când o lege obligă pe un creditor ca, în locul sumei ce are de primit, să primească altceva, — un imobil bunăoară, ca în speță — acea

lege lovește în mod manifest în dreptul de proprietate garantat creditorului, în mod formal prin art. 17 din Constituție; că, în speță, nu se poate zice că se restituie proprietarului expropriat propriul său imobil, deoarece acest imobil fiind din patrimoniul său, a încetat de a fi al său și, sub acest raport, a admite că autoritatea expropriantă poate să ofere în locul sumei datorite, imobilul, fost proprietatea expropriatului înainte de expropriere, este a admite că acea autoritate s'ar putea libera de obligația sa, oferind orice alt bun ce nu fusese niciodată proprietatea expropriatului.

Că, susținerea Primăriei București că legea din 27 Iunie 1923 a modificat, implicit art. 20 din legea de expropriere, nu poate fi admisă, întrucât nici un text din noua lege nu o spune și nici măcar nu s'ar putea deduce această modificare de natură a schimba radical procedura exproprierei și cu consecințe cari ar anihila însăși principiul exproprierei, după cum s'a demonstrat mai sus.

Că așa fiind art. 37 al. 5, în forma ce i s'a dat prin legea din 27 Iunie 1923, violează art. 17 din Constituție și, ca atare nu-și poate avea nici o aplicare în speță.

Pentru aceste motive Curtea, *declară neconstituțională dispozițiunea art. 37 al. 5 din legea de expropriere din 27 Iunie 1923.*

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența de la 13 Octombrie 1931

Președinția D-lui D. Volanschi, prin președinte

Banca populară Brașoveană cu Eugenia Buruiană.

PARTE CIVILĂ. — DESPĂGUBIRI. — ASIGURAREA LOR. — EXECUTARE ASUPRA AVEREI INVINUITULUI. — ART. 493 PROC. PENALĂ ÎN VIGOARE ÎN ARDEAL.

PARTE CIVILĂ. — ASIGURAREA PRETENȚILOR CIVILE. ORDONAREA SECHESTRULUI. — DACĂ TREBUE CITATĂ PERSOANA DEȚINĂTOARE A OBIECTULUI — ART. 493 PROC. PENALĂ ÎN VIGOARE ÎN ARDEAL.

1. Dacă potrivit art. 493 proc. penală în vigoare în Ardeal, instanța penală este competentă să ordone executarea asigurătoare chiar asupra bunurilor proprietate necontestată a inculpatului, cu atât mai mult cuvânt instanța poate lua o atare măsură cu privire la obiectul a cărui proprietate este pretinsă de reclamant.

2. Față de scopul urmărit de legiuitor prin art. 493 proc. penală în vigoare în Ardeal când edictează sechestrul pentru asigurarea pretențiilor civile și de caracterul urgent unei atari măsuri, precum și din faptul că legea nu cere ca pentru ordonarea acestui sechestrul să fie citată persoana deținătoare a obiectului sechestrat, rezultă că instanța de fond este îndrituită să dispună ridicarea sumei sechestrare într'un astfel de litigiu de la Banca la care s'ar găsi depozitată și consemnarea ei la Casa de Depuneri, fără ca pentru aceasta să fie nevoie de a cita pe deținătoarea sumei, chiar și în cazul

când ar fi avut vre-un interes de a se opune.

No. 4985. — Respins după divergență recursul făcut de Banca Poporală Brașoveană în contra deciziei cu No. 1301/17/1930 din 30 Martie 1931 a Curții de Apel din Brașov, S. I.

Curtea deliberând,

Asupra motivelor de casare, rămase în divergență în următoarea cuprindere :

„Deciziunea Onor. Curtea de Apel atacată prin acest recurs este lipsită de orice bază legală. După părerea noastră modestă este vătămătoare deciziunea de mai sus pentru că Onor. Curtea a depășit atribuțiunea sa, atunci când hotărăște fără vre'o bază legală în privința ridicării depozitului și depunerea acestuia fără ascultarea (și fără respectarea drepturilor noastre) existente față de depunători“.

Având în vedere că din decizia supusă recursului rezultă că prin sentința cu No. 530/4/1930 Tribunalul Brașov Secția II-a a achitat pe acuzata Otilia Cahler pentru crimă de furt constând în aceea că a luat dela căpitanul Ianculescu două libele, transformându-le pe mai multe numere la dispoziția sa, ridicând și suma de 40.000 lei din banii ce fuseseră depuși de căpitanul Ianculescu la Banca Poporală Brașoveană din Brașov :

Că, în contra sentinței de achitare făcându-se apel de Ministerul Public și reclamanta Eugenia Buruiană, la termenul de 20 Martie 1931, înainte de judecarea apelurilor, reclamanta a cerut ca suma în litigiu să fie ridicată dela numita Bancă și depusă la Cassa de Depuneri ; Că Curtea, din Brașov Secția I-a a admis cererea prin Decizia cu No. 1301/10/930 din aceeași zi și a dispus ca libelele să fie trimise Procurorului General pentru a ridica dela Banca Poporală Brașoveană suma de 406533 lei, cu procentele aferente, și a se consemna ca depozit judiciar la Cassa de Depuneri din București, la dispoziția Curții, după care libelele corpuri delictive să se restituie Curții, urmând ca Banca să aibă ca acte justificative de plata sumei copie de pe hotărârea Curții și chitanța eliberată de Procurorul General ;

Că, în contra acestei decizii Banca Brașoveană a făcut recursul de față în susținerea căruia a format motivele reproduse mai sus, rămase în divergență ;

Considerând că după art. 493 proc. penală în vigoare în Ardeal, — de sub cap. XXVII relativ la „validarea și asigurarea pretențiunilor civile“, — în cazul când existența pericolului este justificată, la cererea părții civile, instanța sesizată cu instruirea sau judecarea unei cauze penale poate ordona executarea asigurătoare atât asupra averii mobile cât și asupra celei imobile a invinuitului ;

Considerând că dacă instanța penală este competente să ordone executarea asigurătoare chiar asupra bunurilor proprietate necontestată a inculpatului, cu atât mai mult ea poate lua o atare măsură cu privire la obiectul a cărui proprietate este pretinsă de reclamant ;

Considerând că potrivit art. 2 din legea pentru extinderea legii Cassei de Depuneri și Consemnațiuni în

teritoriile alipite, publicată în Monitorul Oficial No. 178 din 12 August 1928, sumele în numerar sau efecte cari aparțin minorilor, interzișilor, precum și orice alte sume ordonate sau autorizate a se depune la sau prin organele judiciare de către legislația civilă, comercială sau penală care se aplică în ținuturile alipite, nu se pot depune spre conservare și fructificare decât la Cassa de Depuneri și Consemnațiuni ;

Considerând că din aceste texte rezultă în mod clar că în speță curtea de fond era îndrituită a dispune ridicarea sumei în litigiu de la Banca recurentă și consemnarea ei la Cassa de Depuneri ;

Considerând că recurenta nu contestă că suma în discuțiune nu a fost depusă la dânsa ;

Că dat fiind scopul urmărit de legiuitor prin sechestrul edicat pentru asigurarea pretențiunilor civile, și caracterul urgent al unei atare măsuri, și cum legea nu cere ca pentru ordonarea acestui sechestr persoana deținătoare a obiectului sechestrat să fie citată, urmează că recurenta, — chiar în cazul când ar fi avut vre'un interes de a se opune la eliberarea sumei eliberate, în privința căreia părțile nu au făcut nici o obiecțiune, nu se poate plânge că nu a fost chemată și ascultată înaintea Curții ;

Că, dar, motivele de casare devin neîntemeiate și ca atare recursul urmează să fie respins.

Pentru aceste motive respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența de la 15 Decembrie 1931

Președinția D-lui D. G. Lupu, președinte

Dumitru Raicu cu moștenitorii Andrei Constantinescu

PROBE. — RĂSPUNS DAT LA UN INTEROGATORIU LUAT ÎNAINTEA UNEI INSTANȚE ÎNCOMPETINTE. — MĂRTURISIRE EXTRAJUDICIARĂ SCRISĂ. — UTILIZAREA EI ÎNTR'UN ALT PROCES DINTRE PĂRȚI.

Răspunsul la interogatoriu luat unei părți litigante, chiar înaintea unei instanțe care în urmă și-a declinat competența, constituie totuși o mărturisire extra judiciară scrisă, care îi poate fi opusă înaintea instanței de trimitere competente să judece procesul, de oarece art. 1204 și 1206 cod. civil, care consacra opozabilitatea acestor dovezi, nu impune condițiunea ca o asemenea mărturisire să fie făcută numai în cursul instanței în care este invocată.

No. 1574. — Respins recursul făcut de către Dumitru Raicu contra sentinței Tribunalului Râmnicul-Sărat cu No. 92 din 19 Noembrie 1929, dată în proces su succesorii lui Andrei Constantinescu.

Curtea deliberând,

Având în vedere că din decizia atacată cu recurs, se constată că defunctul Andrei Constantinescu comerciant a cumpărat de la recurentul D. Raicu o cantitate de 1559 decaltri de vin, pe prețul de 38 lei deca, pe care l-a încasat integral, predând cumpărătorului cea mai mare cantitate de vin afară de 132 decaltri, pe care refuzând să-i mai predea, numitul

cumpărător — reclamantul — a intentat o acțiune înaintea Judecătoriei Odobești, atât contra recurentului D. Raicu, cât și în contra unei alte persoane cu numele de N. Busuioc, cerând ca ambii să fie obligați la plata sumei de 9240 lei, valoarea cantității de 132 decalitri de vin, rămasă nepredată, socotind decalitrul a 70 lei conform prețului curent la data intentării acțiunii înregistrată de Judecătoria sub No. 14.260/932; că însă întrucât chemarea în judecată a lui Nicolae Busuioc fusese numai de circumstanță pentru ca să atragă competența Judecătoriei din Odobești, reclamantul Constantinescu a renunțat ulterior la el și cum pîrîtul recurent D. Raicu era domiciliat în Comuna Cărligele din Jud. R. Sărat, — Judecătoria Odobești, prin cartea de judecată cu Nr. 264/924 și-a declinat competența și a trimis dosarul Judecătoriei Costești, în circumscripția căreia pârîtul recurent își avea domiciliul său, care însușindu-și probele și interogatoriul recurentului, administrate de prima judecătoria din Odobești, a admis acțiunea și a obligat pe recurentul pîrît să predea lui Andrei Constantinescu cantitatea de vin nelivrată de 132 decalitri, sau în caz contrariu, să-i plătească suma de 9240 lei, socotit a 70 lei deca, plus 2500 lei cheltueli de judecată;

Că, în contra acestei din urmă cărți de judecată, recurentul pîrît, făcînd apel, a susținut că reclamantul Constantinescu nu are calitatea de a reclama suma pretinsă prin acțiune, deoarece vînzarea-cumpărarea nu a fost încheiată cu dînsul, ci cu un oarecare Schein, susținere însă, care nu a fost admisă de Tribunal, fiindcă Tribunalul, respingînd acest apel, constată în fapt și motivează că din răspunsul la interogatoriul luat recurentului pîrît, la prima instanță, rezultă neîndoios, că persoana cu care recurentul a tratat vînzarea, a fost defunctul reclamant Constantinescu, astfel că, față de această mărturisire judiciară a recurentului, existența raportului juridic este evidentă, iar calitatea recurentului, ca reclamant, este suficient justificată, cu atît mai mult, — adaogă Tribunalul, — cu cît chiar dacă reclamantul ar fi cumpărat vinul prin Schein, încă și în acest caz situațiunea ar fi neschimbată, fiindcă potrivit art. 406 c. com. comisionarul este direct obligat către persoana cu care s'a contractat ca și cum afacerea ar fi fost a sa proprie.

Văzînd motivul I de casare astfel formulat:

„Violarea art. 108 din proc. civ. și exces de putere.

Avînd în vedere că prin motivul de mai sus, recurentul pîrît susține că Tribunalul a comis un exces de putere și o violare a art. 108 proc. civ., atunci cînd a decis că defunctul reclamant Constantinescu a avut dreptul ca să intenteze acțiune în contra sa, în calitate de cumpărător, întrucît interogatoriul din care Tribunalul a dedus că vînzarea-cumpărarea s'a încheiat între dînsul și numitul reclamant, nu a fost luat de Tribunal și nici de Judecătoria competență Costești, care a pronunțat cartea de judecată, atacată cu apel, ci de judecătoria Odobești, care după ce a luat interogatoriul recurentului și a administrat și proba

cu martori, și-a declinat competența în favoarea Judecătoriei Costești, care și-a însușit acest interogatoriu fără a-l mai repeta;

Considerînd că declarațiunea dată în scris de către o parte înaintea unei alte instanțe, chiar incompetentă și prin care dînsa recunoaște un fapt de natură a produce în contra ei consecințe juridice, constituie o mărturisire extra judiciară scrisă;

Că, o asemenea mărturisire poate fi invocată într'un alt proces dintre părți, întrucât dispozițiunile art. 1204 și 1206 c. c., care consacră opozabilitatea acestor dovezi, nu impune condițiunea că mărturisirile să fie făcute numai în cursul instanței în care sunt invocate; că, o asemenea mărturisire, dacă a fost făcută voluntar și cu știință că partea adversă s'ar putea folosi de cele declarate ca mijloc de dovadă și este lipsită de orice vițiu de consimțămînt, scutește pe partea care invocă mărturisirea, de a mai face dînsa dovada faptului recunoscut.

Considerînd că, în speță, Tribunalul atribuind mărturisirii făcută de recurent la interogatoriul ce i s'a luat la Judecătoria incompetentă Odobești, caracterul unei mărturisiri extra judiciare, cu putere doveditoare în privința raporturilor de vînzător și cumpărător ce au existat între recurenți și defunctul reclamant Constantinescu, implicit a stabilit și faptul că ele au fost făcut voluntar și cu știință că pot fi folosite de aceștia, astfel că această mărturisire constituie neîndoios o dovadă valabilă, întrucât a fost dată în condițiuni cari exclud orice vițiu de consimțămînt din partea recurentei.

Considerînd că instanța de apel nu a comis un exces de putere și nici o violare a art. 108 proc. civ., atunci cînd a admis acțiunea bazată pe recunoașterea recurentului, făcută la interogator, întrucât afară de proba cu interogatoriu, Tribunalul constată în fapt și motivează că, chiar dacă defunctul cumpărător reclamant ar fi cumpărat vinul pentru H. Schein, încă și în acest caz situațiunea n'ar fi deloc schimbată, pentru că acesta a fost comisionar, și potrivit art. 406 c. com. comisionarul este direct obligat către persoana cu care a contractat, ca și cum afacerea ar fi fost a sa proprie.

Considerînd că nici acea parte a motivului, prin care recurentul pretinde că instanța de apel a comis o denaturare a răspunsurilor sale la interogator nu este întemeiată, întrucât în această privință recurentul se mărginește numai să facă o simplă enunțare, fără însă ca să arate în ce anume constă această denaturare a interogatorului ce i s'a luat.

Că așa fiind, întreg motivul I de casare este deci nefondat. ¹⁾

Pentru aceste motive respinge.

1) Motivul II de casare fără interes jurisprudențial.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I-a

Audiența de la 23 Martie 1923

Președinția D-lui Ernest Ceaur Aslan, consilier

Dr. Lucia Komorowski cu Regia autonomă a Poștelor.

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — FUNCȚIONAR PUBLIC. — TRANSFERARE ILEGALĂ. — DACĂ POATE REFUZA DE A SE PREZENTA LA POST. — ART. 196 ȘI 198 DIN LEGEA SANITARĂ. — ART. 19 AL 4 DIN REGULAMENTUL STATUTULUI FUNCȚIONARILOR PUBLICI. — ART. 1 DIN LEGEA PENTRU CONTENCIOSUL ADMINISTRATIV.

Funcționarul Public, chiar dacă este transferat în mod ilegal, este dator a se prezenta la postul unde a fost mutat în termenul prevăzut de Statutul Funcționarilor Publici, în caz contrariu căzând sub sancțiunile edictate în Statut; și nu poate invoca ilegalitatea actului prin care a fost transferat, ca motiv al refuzului său de a se prezenta la serviciu, ori cât de lezată ar fi prin acel act administrativ, de oare-ce potrivit art. 1 din legea contenciosului administrativ, numai instanța de judecată este îndreptățită de a constata ilegalitatea actului și aceasta la cererea părții lezate.

No. 123. — Respinsă ca nefundată acțiunea în contencios administrativ intentată de Dr. Lucia Komorowski în proces cu Regia autonomă a Poștelor.

Curtea :

Deliberând asupra acțiunii de mai sus.

Având în vedere concluziile părților și actele de la dosar.

Având în vedere că reclamanta prin petiția introductivă de instanță complectată prin cererea modificatoare, cere pe baza art. 197, 198 și 572, legea sanitară, art. 7 al II, și 52 urm. din statutul funcționarilor publici, art. 52 al ultim, al legii de organizarea administrației și personalului P. T. T., din 19 Aprilie 1927, cu modificările din 8 Aprilie 1931, (în special art. 20 bis), să se anuleze ca ilegale: Ordinul Direcțiunii Generale P. T. T. 97242, din 3 Iunie 1931, prin care numita a fost transferată pe ziua de 1 Iulie 1931, din postul de medic secundar cl. III-a în Direcțiunea Generală P. T. T. din București, la Direcțiunea Regională Iași, cum și deciziunea aceleiași direcțiuni, No. 130, 322, din 6 August 1931, prin care a fost considerată ca demisionată, pe ziua de 1 Iulie 1931, din acest din urmă post și a se dispune menținerea sa, în postul în care a funcționat la București.

Având în vedere că prin deciziunea No. 890, din 30 Ianuarie 1929, a Ministerului de Comunicații, Direcția Generală a P. T. T., reclamanta, pe ziua de 1 Februarie 1929, este numită în postul de medic Secundar clasa III-a, atașată la Cabinetul medical, depe lângă Direcția Generală din București.

Având în vedere că prin ordinul No. 97242, din 3 Iunie 1931, al Regiei Autonome P. T. T., numita este transferată pe ziua de 1 Iulie 1931 la Direcția Regională Iași, unde potrivit acestui ordin urma a se prezenta în termen de 6 zile de la data eliberării din serviciu.

Având în vedere că din adresa No. 9554, din 14 Iulie 1931, a Direcțiunii Regionale Iași, se constată că reclamanta până la data acelei adrese nu se prezintase la post;

Că în urma acestei adrese, Direcția Generală P. T. T. din București, prin ordinul No. 597, din 21 Iulie 1931, pune în vedere reclamantei, să se prezinte la post, înștiințând-o tot odată că: dacă în termen de 5 zile de la primirea avizului, nu va da nici un răspuns, urmează a fi considerată, potrivit art. 19 din regulamentul statului funcționarilor publici, ca dimisionată din post.

Că, întrucât reclamanta nu s'a prezentat la post și nici nu a dat vre-un răspuns la adresa de mai sus, Direcțiunea Generală a P. T. T., din București, prin deciziunea No. 130322, din 6 August 1931, o consideră pe numita ca demisionată din acest din urmă post pe ziua de 1 Iulie 1931.

Având în vedere că potrivit art. 197 din legea sanitară, din 14 Iulie 1930, toți medicii cari au titlur definitive se bucură de stabilitate și inamovibilitate, dispozițiune care potrivit art. 194 din aceeași lege, își are aplicațiunea și cu privire la medicii aparținând altor ministere și regii autonome, cum este cazul în speță.

Că așa fiind, reclamanta are pe de o parte deschisă calea acțiunii în contencios, iar pe de alta, potrivit art. 198 din legea sanitară, transferarea sa neputându-se face decât cu avizul comisiunii administrative a Ministerului Muncii, ordinul No. 96242, din 3 Iunie 1931, este dat cu călcarea acestei dispozițiuni a legii și este ca atare ilegal.

Considerând însă că din cuprinsul art. 1 din legea contenciosului administrativ, rezultă că numai instanța de judecată este îndreptățită de a constata ilegalitatea actului și aceasta la cererea părții lezate.

Că, dar atâta timp cât instanța nu constată acest lucru, funcționarul, oricât de lezată ar fi prin actul administrativ, este ținut potrivit legii sale organice și a statutului funcționarilor publici, a-și îndeplini toate obligațiunile ce-i sunt impuse de către acestea sub sancțiunile acolo edictate, în caz de neurmărire.

Că a decide altfel, lăsând în seama funcționarului să aprecieze legalitatea actului și dacă în consecință trebuie sau nu să-i dea urmare, ar însemna cu drept cuvânt să se întroneze anarhia în corpul funcționarilor lucru evident contrar spiritului de care a fost călăuzit legiuitorul, la întocmirea atât a legii lor organice, cât și la acea a contenciosului administrativ.

Considerând că acest procedeu în unele cazuri ar mai putea să aibă și alte consecințe grave, cum e cazul în speță, unde lipsa de servicii medicale, ar putea constitui o adevărată primejdie pentru sănătatea publică.

Considerând că dând urmare ordinului de transferare, funcționarul prin aceasta, nu poate fi socotit că a achiesat la noua situație, atâta timp cât el are posibilitatea, prin rezervele ce urmează a le face, să înlăture orice presupunere de achiesare ;

Având în vedere că potrivit art. 19 al. 4 din regulamentul statutului funcționarilor publici, dacă funcționarul nu se prezintă la serviciu fără motiv și dacă somat de șeful ierarhic, în termen de 5 zile, nu dă nici un răspuns, urmează a fi considerat ca demisionat.

Având în vedere că acest articol nu face nici o distincție, între funcționarii cari au sau nu stabilitate și ca atare urmează a li se aplica deopotrivă ambele categorii.

Că întrucât în speță reclamanta nu s'a prezentat la serviciu și somată de șeful ierarhic de a-și motiva această absentare, în termen de 5 zile, nu a dat nici un răspuns, Direcțiunea Generală P. T. T. din București, potrivit dispozițiilor din articolul de mai sus era în drept a o considera ca demisionată și ca atare acest act al său era perfect legal.

Pentru aceste considerațiuni de fapt și de drept acțiunea negăsindu-se întemeiată, a urmat ca atare a fi respinsă.

Pentru aceste motive redactate, de Dl. Consilier Ernest Ceaur Aslan respinge.

Semnați: *Ernest Ceaur Aslan, Camil Demetrescu, S. Rădulescu.*

TRIBUNALUL ILFOV S. II COM.

Audiența din 16 Noembrie 1931

Președinte d-l Hariton Udrea, judecător

Wolf Züsmann cu Soc. „Strungăria Națională“

SOCIETATE ÎN NUME COLECTIV. — LIPSA DE PUBLICITATE. — DACĂ TERȚIU SE POATE PREVALA. — SOLUȚIE AFIRMATIVĂ. — APORTUL ADUS DE ASOCIAT ÎN SOCIETATE — NU SE TRANSMITE SOCIETĂȚII FAȚĂ DE TERȚ. — ART. 99 COD. COM.

Un terțiu poate să recunoască existența unei societăți în nume colectiv, care nu are îndeplinite formalitățile de publicitate, sau dacă interesul lui o cere terțul poate să nu o recunoască, societatea din cauza lipsei de publicitate neavând existență față de terțiu; iar dacă terțul se prevalează de lipsa de publicitate, bunul adus de asociat în societate nemai transmițându-se în societate, fiindcă pentru terțiu societatea nu există, acest bun aparține asociatului.

No. 5167. Admis apelul făcut de Wolf Züsmann în contra cărții de judecată cu No. 5406/930 a Judecătoriei Oc. III Urban București, dată în proces cu „Strungăria Națională“.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Wolf Züsmann contra cărții de judecată No. 5406/930 a judecătoriei ocol 3 Urban București, prin care s'a admis contestația făcută de „Strungăria Națională“.

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților;

Având în vedere că în fapt se constată, că apelantul Wolf Züsmann introducând acțiune în fața primei in-

stanțe contra societății în nume colectiv „Strungăria Românească“, reprezentată prin componenții ei M. Züsmann, Lupu Haimovici și Marcu Rosner, pe baza acestei acțiuni a cerut și înființarea unui sequestru asigurator; că sequestrul s'a admis, numindu-se ca custode Lupu Haimovici, unul din componenții societății; că acest sequestru a fost transformat apoi în sequestru definitiv; că prin petiția înreg. la 23 Iulie 1930, Lupu Haimovici cere desărcinare sa din custodia înființată la 10 August 1929, arătând că lucrurile sechestrate să fie date lui M. Züsmann; că prima instanță a încuviințat această cerere, dispunând ca lucrurile sechestrate să fie predate lui M. Züsmann; că prin petiția înreg. la 24 Iulie 1930 Societatea „Strungăria Națională“ prin componenții ei Lupu Haimovici și A. Erlich cer ca lucrurile să fie aduse înapoi, fiindcă ele aparțin acestei societăți; că prima instanță a încuviințat această cerere; că o cerere făcută de Soc. „Strungăria Românească“, ca lucrurile ce au fost înapoiate Soc. „Strungăria Națională“ să fie luate dela aceasta, s'a respins de prima instanță; că prin petiția din 11 Noembrie 1930 Doamna A. Erlich, cu autorizația soțului ei, a făcut contestație atât personal, cât și pentru societatea „Strungăria Națională“, arătând că lucrurile sechestrate aparțin acestei societăți, astfel că ele nu puteau să fie urmărite pentru o datorie a soc. „Strungăria Românească“ și a lui Lupu Haimovici; că apelantul Wolf Züsmann a susținut în fața primei instanțe, că soc. „Strungăria Națională“ nu a îndeplinit formalitățile de publicitate, pentru ca ea să aibă existență față de terți; că deci ea nu poate să stea în instanță; că apoi lucrurile sechestrate au fost ale societății „Strungăria Românească“ și numai prin abuz componentul acesteia Lupu Haimovici, care a fost custode asupra acestor obiecte le-a adus ca aport în noua societate „Strungăria Națională“, constituită după facerea sequestrelui; că despre acest abuz avea cunoștință și contestatoarea A. Erlich, astfel că aceasta nu poate să invoace vre'o posesie de bună credință; că prima instanță constatând că societatea în nume colectiv, chiar dacă nu are îndeplinite formalitățile de publicitate, are o existență de fapt și constatând și posesia de bună credință a admis contestația, iar în contra cărții de judecată pronunțată s'a făcut apelul de față, cerându-se admiterea lui și respingerea contestației pentru motivele depuse la dosar și susținute în instanță;

Având în vedere că acestea fiind faptele litigiului, urmează să examinăm dacă societatea în nume colectiv „Strungăria Națională“ poate să susțină că are existență și față de un terțiu, când nu are îndeplinite formalitățile de publicitate și apoi, statuându-se că ea nu poate să aibă existență față de terțiu, când aceștia au interes să susțină inexistența societății, urmează să examinăm dacă contestatoarea A. Erlich, care a făcut contestație și în nume personal, are vre'un drept asupra lucrurilor urmărite, pentru a putea face contestație;

Considerând că publicitatea la o societate în nume colectiv, face cu societatea să aibă existență față de

terții; că lipsa de publicitate face ca terții să nu țină în seamă că societatea există, când interesul lor cere aceasta; că desigur terții, dacă nu vor să ridice chestiunea publicității, ei pot face acest lucru, fiindcă despre o formalitate, cerută în interesul lor, numai aceștia se pot prevala; că în cazul acesta societatea are existență, deducându-se aceasta din art. 99 al. 1 cod. com. care spune că dacă societatea nu are act scris și îi lipsesc publicațiile, fiecare din asociați poate cere dizolvarea ei, ceea ce înseamnă că până la această cerere societatea are existență; că astfel, situația unui terțiu, față de o societate în nume colectiv care nu are îndeplinite formalitățile de publicitate, este după cum are interesul terțul să o aibă: sau să nu recunoască existența societății, sau pentru terț să aibă existență societatea, aceasta neputându-se prevala de lipsa de publicitate față de terț;

Considerând că atunci când terții se prevalează de lipsa de publicitate a societății în nume colectiv, bunul adus de asociat ca aport în societate nu mai aparține acesteia; într'adevăr pentru terți neexistând societatea, nici transmiterea bunului de către asociat asupra societății nu există; bunul în cazul acesta este al asociatului, în afară de cazul când din actul de societate nu rezultă că pe lângă societate, care pentru terți nu are existență din lipsă de publicitate, nu a dobândit vre'un drept și celălalt asociat asupra acestui bun;

Având în vedere că față de aceste principii, apelantul putea să susțină în fața primei instanțe, că Soc. „Strungăria Națională“, neavând îndeplinite formalitățile de publicitate, ea nu are existență față de apelant; că însă contestatoarea Erlich a făcut contestație și în nume personal; că în această calitate contestația trebuia să dovedească, că a dobândit și ea vre'un drept asupra obiectelor aduse de Lupu Haimovici ca aport în societatea „Strungăria Națională“; că însă din actul de societate nu rezultă acest lucru; că se stabilește că lucrurile urmărite sunt cele care au fost sechestrate odată cu acțiunea introdusă contra soc. „Strungăria Românească“ și date în custodia lui Lupu Haimovici, primindu-le acesta ca aparținând soc. „Strungăria Românească“; că stabilindu-se acestea, iar despre chestiunea că s'a făcut o singură urmărire contra societății „Strungăria Românească“ și contra lui Lupu Haimovici neputându-se prevala contestatoarea, în cazul acesta apelul se găsește fondat și urmează a fi admis în consecință, respingându-se contestația introdusă la prima instanță;

Pentru aceste motive redactate de d-l Judecător Hariton Udrea, admite apelul.

Semnați: *Hariton Udrea, N. G. Nedelcu.*

JURISPRUDENȚA STRAINA

Judecător de Instrucție. — I. Comisiune rogatorie dată. Comisar de poliție. Validitate.

II. Ofițeri de poliție judiciară. Comisar de poliție delegat. Prezumțiuni. Proba contrarie.

I. Dispozițiunile art. 84 Cod. Instr. Crim. (art. 81. Pr. rom.) nu sunt limitative nici prescrise sub pedeapsă de nulitate și judecătorul de instrucție care delegă un comisar de poliție nu comite nici o violare a legii.

II. Capacitatea de a lucra a unui comisar, polițienesc în delegațiune, auxiliar al Procurorului este în mod juridic stabilită prin această calitate și ea nu poate cădea decât prin proba contrarie.

Cass. crim. 31 Janvier 1930.

Gaz. du Palais

23 mars 1930

Réueil des Sommaires de la Jur Francaise
1930 Mai No. 5 pag. 521

Observație. — Jurisprudența franceză decide că un comisar de poliție poate fi delegat de judecătorul de instrucție în acelaș mod ca și judecătorul de pace în baza art. 84 Codul de Instr. Crim., corespunzător art. 84 Codul Pr. Pen. rom. Astfel s'a decis că un judecător de instrucție delegat, poate sub delega un comisar de poliție de a primi depunerile martorilor (*Cass. crim.* 14 Juin 1866, *Dalloz P.* 66, 5, 251 *Cass. crim.* 21 Nov. 1879, *Sirey* 80, 1, 188) de a face perchezițiuni (*Cass. crim.* 13 Juin 1872, *Dalloz P.* 72, 1, 157, *Sirey* 72, 1, 445; *C. Appel Paris* 7 Déc. 1864, *Dalloz P.* 65, 1, 94). Majoritatea doctrinei însă este contra susținând că numai judecătorul de pace este singurul ofițer de poliție judiciară care poate fi delegat cu audierea unui martor sub prestare de jurământ (*Faustin Hélie* IV No. 1912; *Mangin*, Instr. crim. I, 25; *Carnot*, Instr. crim. art. 49). Soluțiunea doctrinei ni se pare cu atât mai admisibilă la noi unde al. II din art. 80 Pr. Pen. relativ la delegarea primarului comunei de a primi depunerile martorilor au fost abrogate odată cu punerea în vigoare a Legii Judecătorilor de Ocol dela 1907 care prin art. 37 și 55 dă în competența judecătorilor de ocol ascultarea martorilor și efectuarea în general a oricăror cercetări relative la afacerile pendinte înaintea altor autorități judiciare în urma delegațiunii acestora.

De aici nu urmează că delegarea comisarului de poliție și jandarmului și unul și altul ca ofițer de poliție judiciară și auxiliar al Parchetului ar fi ilegalăș legile respective de organizare dându-le aceste cerce, țări în atribuțiunea lor. Totuși este generalmente admisă audierea martorilor de aceste organe, se face la noi fără luarea jurământului, ca simple declarațiuni.

D. Cotrutz

Judecător Consilier